

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku E. G.
przy uczestnictwie Z. O., K. P., Z. S., W. Z., R. Z., J. P., J. M. i B. S.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika W. Z.
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika W. Z. na rzecz wnioskodawcy E. G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni art. 145 § 3 k.c. oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadził do pytania, „czy wytycznie służebności drogi koniecznej według wariantu 1 przedstawionego w opinii biegłego geodety uwzględnia interes społeczno-gospodarczy pomimo istniejącego silnego konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy wnioskodawcą a uczestnikami postępowania” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej, a ustalony w sprawie stan faktyczny pozwala na odniesienie się do niego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zagadnienie sformułowane przez uczestnika nie ma powyższych cech, gdyż dotyczy problemów subsumpcji prawa w ustalonych okolicznościach faktycznych, nie zaś jego wykładni. Artykuł 145 § 2 k.c., na naruszenie którego powołuje się uczestnik, wskazuje kryteria, którymi należy się kierować przy wyborze sposobu zapewnienia dostępu do drogi publicznej nieruchomości, która takiego dostępu jest pozbawiona. Wynika z niego, że ustanawiając służebność, sąd bierze pod uwagę potrzeby nieruchomości władnącej oraz tych nieruchomości, przez które droga konieczna ma być przeprowadzona, w tym sensie, że ustanowienie służebności musi się odbyć z ich najmniejszym obciążeniem i w miarę możliwości dotyczyć powinno tych nieruchomości, z których wywodzą się zarówno nieruchomość władnąca, jak i obciążona. Sądy orzekające w niniejszej sprawie nawiązały do powyższych kryteriów przy podejmowaniu decyzji co do tego, w jaki sposób powinna mieć zapewniony dostęp do drogi publicznej nieruchomość

wnioskodawcy. Sądy miały na uwadze istniejący konflikt między wnioskodawcą i skarżącym, ale dostrzegły, że nieruchomości wnioskodawcy i skarżącego wywodzą się pierwotnie z tej samej nieruchomości, a to oznacza, iż powinny sobie wzajemnie zapewniać dostęp do drogi publicznej. Nie zadbano o to wprowadzić przy kolejnych podziałach nieruchomości, z której wywodzą się zarówno nieruchomości wnioskodawcy, jak i skarżącego, ale jest to okoliczność konieczna do uwzględnienia przy podejmowaniu decyzji w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego Sądy *meriti* wskazały, że zapewnienie nieruchomości wnioskodawcy dostępu do drogi publicznej przez nieruchomość skarżącego łączy się z mniejszymi kosztami i utrudnieniami niż przeprowadzenie takiej drogi przez inne nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 5 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.

jw